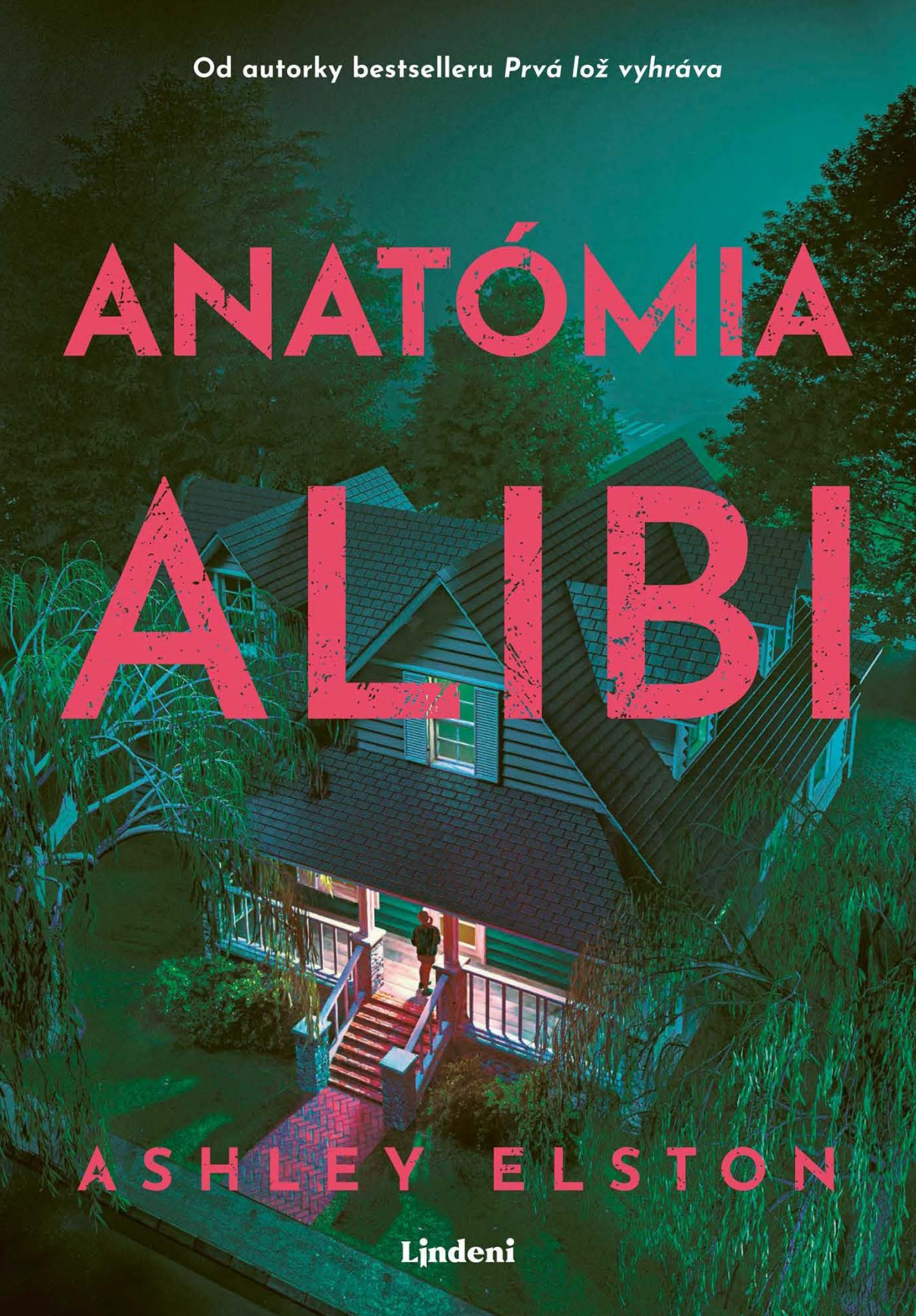

Od autorky bestselleru *Prvá lož vyhráva*

ANATÓMIA ALIBI

An aerial, high-angle photograph of a two-story house at night. The house has a dark, gabled roof and light-colored siding. A person is standing on the front porch, which has a set of stairs leading down to a brick-paved area. The house is surrounded by trees and foliage, with some light reflecting off the leaves. The overall mood is mysterious and suspenseful.

ASHLEY ELSTON

Ljndeni

Anatómia alibi

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Ashley Elston

Anatómia alibi – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

ANATÓMIA
ALIBI

ANATÓMIA ALIBI

ASHLEY ELSTON

Preložila Miriam Ghaniová

Ljndeni

Ashley Elston: Anatomy of an Alibi
Copyright © 2026 by Ashley Elston
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2026
Translation © Miriam Ghaniová, 2026

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať s cieľom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vytlačovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-5371-5
ISBN e-knihy 978-80-566-5376-0 (1. zverejnenie, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-5377-7 (1. zverejnenie, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-5375-3 (1. zverejnenie, 2026) (ePDF)

Venujem Deanovi

Alibi: Obhajoba, ktorú predkladá obžalovaný, ktorý tvrdí, že v čase spáchania trestného činu sa nachádzal na inom mieste, a preto nemohol spáchať trestný čin, z ktorého je obžalovaný.

ADVOKÁTSKA KOMORA ŠTÁTU LOUISIANA

K A P I T O L A 1

Aubrey

ALIBI

SOBOTA, 10. OKTÓBRA

K ývnem hlavou barmanovi a ten automaticky siahne po fľaši ginu. V priebehu trištvrté hodiny, čo sedím na barovej stoličke, sa to tu postupne zaplnilo a som rada, že keď som sem prišla, bolo tu relatívne prázdno. Neformálnu atmosféru baru s country hudbou dotvárajú staré drevené podlahy a vo chvíli, keď som sem vošla, ma atmosféra doslova zrazila z nôh. Najprv som takmer vrazila do čašníka s táckou nápojov a potom do pár hostí, ktorých jedinou chybou bolo, že stáli príliš blízko mňa, keď sa mi desaťcentimetrový podpätok zasekol medzi dve dosky. Je pár vecí, ktoré mi z tohto baru budú chýbať, ale tieto topánky medzi ne určite nepatria.

Pred sebou mám už druhý koktail Negroni. „Chcete si objednať aj jedlo?“

Pozriem sa na menovku barmana a poviem: „Nie, ďakujem, Ray. Dnes večer budem iba piť.“

Pristúpi k chladničke a vyberie dve pívá Ultras pre dievča, ktoré sa vtlačilo medzi moje miesto a miesto vedľa mňa, zatiaľ čo ja sa pripravujem na prvý dúšok. Už pri ňom ani nevysťruham žiadnu grimasu. Je to lepšie.

„Ste si istá, že ho pripravujem správne?“

Ray mi venuje plnú pozornosť a zabudne na dve pívá, ktoré drží v ruke. Možno nie som taká sústredená, ako som si myslela.

Keď som si objednala prvý kokteil, bol prekvapený mojou voľbou. Tunajší štangasti vyzerajú, že pri objednávaní tvrdého alkoholu inklinujú skôr k lacnejším miešaným drinkom a panákom.

„Áno, je to v poriadku.“ Je pripravený presne tak, ako má byť.

Nie je jeho vina, že nenávidím gin. Zdvihnem pohár a napijem sa, modliac sa, aby som sa nemusela vypotácať na toaletu, aby som ho vyvrátila.

Vyzerá spokojne a opäť sa venuje dievčaťu, vymieňajúc dve fľaše za pokrčené bankovky.

Kliknem na displej telefónu a vidím, že od mojej poslednej kontroly ubehlo len sedem minút. Musím tu zostať ešte aspoň hodinu. Keby som si tak mohla pomiešať svoj drink tak, ako miešam nechcené jedlo na tanieri, aby som ušetrila Rayove city.

Pár po mojej pravici nechá na bare pár dolárov, než odíde, ale stolička vedľa mňa je prázdna len sekundu alebo dve.

„Miller Lite,“ povie muž, keď sa ho Ray opýta, čo si dá.

Len čo pred neho postaví pivo, dopraje si poriadny dúšok. „Aký zasraný deň,“ zašomre si sám pre seba a potom si prejde rukou po tvári.

Bože, ten pocit poznám. Presne to isté by som mohla povedať o dni, ktorý mám za sebou ja. Viem, čo bolo na mojom dni ťažké, ale držím jazyk za zubami, aby som sa ho nespýtala na jeho deň. Pripomeniem si, že som sem neprišla, aby som sa nezáväzne rozprávala s cudzími ľuďmi, bez ohľadu na to, ako veľmi chcem, aby sa tento večer už skončil.

Muž sa otočí mojim smerom, ako keby ho zaujali otázky, ktoré sa mi tlačia na jazyk. Prebehne po mne pohľadom a ja odtiahnem ruku z baru a schovám si ju v lone, skôr ako si stihne všimnúť hrubú platinovú obrúčku s veľkým diamantom na mojom ľavom prstenníku.

Namiesto toho, aby som analyzovala motív tohto impulzu, otočím sa na stoličke. Sedím chrbtom k baru a vnímam scénu pred sebou. Dym zahmlieva už aj tak slabé osvetlenie, takže všetko vyzerá trochu rozmazane.

Prejde len pár sekúnd, kým zopakuje môj pohyb. Delí nás pár centimetrov, ale ako tak sedím vedľa neho, cítim sa čudne intímne.

V zúfalej túžbe po rozptýlení, aby som prečkala tento posledný časový úsek, sa nakloním k nemu a spýtam sa: „Počuli ste už niekedy túto kapelu?“

Reflektory osvetľujú trojicu hudobných nástrojov na malom pódiu v rohu miestnosti. Kapela dohrala tesne po mojom príchode, potom sa presunula na koniec baru, kde sa zabáva s partiou dievčat, ktoré tu oslavujú rozlúčku so slobodou. Podľa toho, ako to vyzerá, sa nezdá, že by čoskoro mali znovu začať hrať.

„Nie.“ Hlas má hlboký, zamatový. Ukáže na tri biliardové stoly na druhom konci miestnosti a dodá: „Väčšina ľudí si sem chodí zahrať biliard a piť, nie počúvať kapelu.“ Po bokoch každého biliardového stola sú rady mincí, ktoré ľuďom rezervujú miesto na budúce hry. Zdá sa, že ak chcete mať šancu zahrať si, musíte prísť dosť skoro. „Gary, majiteľ, má najhorší vkus na hudbu, takže by som si nerobil nádeje, že budú nejakí dobrí,“ dodá.

Kradmo pozorujem cudzieho muža vedľa mňa, ktorý po očku sleduje hru najbližšie k nám. Sme približne v rovnakom veku, takže tipujem, že má tesne pred tridsiatkou. Je atraktívny, ale pôsobí prístupne, čo je najlepšia kombinácia. Opálená tvár a drsné ruky napovedajú, že nepracuje v kancelárii, ale vyžehlená košeľa s gombíkmi naznačuje, že sa rád dobre oblieka, keď nie je v práci. Obrúčku nemá, ale má pekné hodinky. Jedným slovom fešák.

Pozrie na nápoj predou mnou. Pohár mám stále takmer plný, ale nápoj je zjavne zriedený, keďže ľad sa roztopil a voda nasiakla aj do obrúska pod pohárom.

„Nechcete si dať niečo iné?“ Nakloní sa ku mne a ja urobím to isté, až sa takmer dotýkame tvármi.

„Nemôžem si objednať nič iné,“ poviem a pokrčím plecami.

Nakloní hlavu nabok, akoby premýšľal nad mojimi slovami. „Ale ja vám môžem objednať niečo iné.“ Nie je to otázka.

Pohľadom spočiniem na fľaši, ktorú drží v ruke.

Zdvihne pivo a ukáže dva prsty. Nedokážem sa pozrieť na Raya, keď jedno postaví pred oči. Keď prejde k ďalšiemu zákazníkovi, odsuniem koktail nabok a vezmem si pivo, ale skôr ako sa napijem, muž štrngne svojím hrdlom o moje. „Dúfam, že toto vám bude chutiť viac.“

Nikdy som nebola taká šťastná, že som si mohla spláchnuť chuťové poháriky. Po poriadnom dúšku si utriem pery papierovým obrúskom. „Ďakujem.“

Prejde po mne pohľadom, zatiaľ čo ja si v duchu opakujem: *Nie preto si tu!* Nemala by som sa rozprávať s týmto cudzím človekom. Nemala by som tomuto cudziemu človeku dovoliť, aby mi kupoval pitie.

„Chcel by som povedať, že nie ste odtiaľto, pretože poznám všetkých z okolia, ale uvedomujem si, že je to absolútne najhoršia zoznamovacia veta.“

Skôr než sa stihnem zastaviť, z úst mi unikne smiech. „Nehovorte,“ prehodím, hoci to už povedal.

Teraz by som mala spomenúť Bena.

No som už unavená z rozprávania o Benovi. O Benovi a jeho dôležitých prípadoch. Som unavená z vysvetľovania, ako sa manželka môže nudiť, keď jej manžel trávi viac času v kancelárii ako doma. A hneď ako by som spomenula Bena, tento muž by sa mi pozrel na skrytú ľavú ruku. Jeho oči by sa presunuli na diamantové náušnice a kabelku Chanel visiacu na operadle mojej stoličky, potom na dymové tieny okolo mojich očí a červené pery, ktoré mi dokonale ladia so šatami. Už teraz viem predvídať zmenu v jeho správaní, keď ma zhodnotí: aká som rozmaznaná.

Takže nespomeniem Bena, ani jeho náročných klientov, ani veľké súdne prípady.

Cudzí muž vedľa mňa mi nepovie svoje meno a ani ja mu nepoviem svoje. Možno existuje žena, ktorú by mal spomenúť, ale rozhodol sa neurobiť to. Možno si obaja užívame pár minút, počas ktorých môžeme byť niekým iným, než kým sme.

„Rada sa nechám presvedčiť, že tu každého poznáte.“

Oči sa mu rozžiarila. „Skúste to.“

Otočím sa späť k davu a on urobí to isté. Prebehnem očami po miestnosti, až kým sa nepristavia na mužovi v strednom veku vo vyblednutých džínsoch a v čiernej koženej motorkárskej veste pokrytej nášivkami. Pod vestou nemá nič. Nie je to zlé, ale podľa môjho názoru by mal mať plecia, nad ktorými by žena slintala, aby naozaj urobil dojem, no, bohužiaľ, on ich nemá. Nakloním sa bližšie a snažím sa ukázať na svoj cieľ, aby to nebolo príliš nápadné. „Ako sa volá ten chlap? Povedzte mi o ňom nejakú zaujímavú vec.“

Vzdialenosť medzi nami sa ešte viac zmenší. Keď vidí, na koho sa pýtam, zasmieja sa. „Aha, začíname s niečím ľahkým, čo? To je Kenny Hudson. Vedie pekáreň na Commerce Street. Hoci by ste si asi pomysleli, že na parkovisku stojí jeho harley, v skutočnosti sem prišiel na béžovej corolle. Tú vestu si kúpil na eBayi. Keď sa v nej prvýkrát objavil, pár chlapov sa mu posmievalo, a on sa im pomstil tým, že na týždeň vyradil z menu jablkový koláč. Odvtedy mu nikto nič nepovedal.“

Nemôžem sa prestať smiať. Začalo sa to niekde uprostred jeho opisu Kennyho. „Neverím.“

Pokrčí plecami. „Je to skvelý jablkový koláč.“ Jeho tvár je blízko mojej a kútik úst zdvihne v roztomilom úsmeve. „Možno práve to vás priviedlo do mesta. Kennyho svetoznámy jablkový koláč.“

Neprestávam sa usmievať. Tento muž je neuveriteľne charizmatický. „Dobre, hra sa začala.“ Ešte raz prebehnem pohľadom po dave. „A čo tá žena, ktorá sa opiera o hraciu skrinku?“ Stojí chrbtom k stroju a zdá sa, že si nevšíma nič a nikoho okolo seba, zatiaľ čo donekonečna skroluje v telefóne.

„Ach, to je smutný príbeh,“ hovorí muž. „To je Frieda von Samsung.“

Takmer vyplujem pivo. „Povedali ste Frieda von Samsung?“

„Áno, nezvestná dedička impéria Samsung. Ale v srdci je fanúšičkou Apple, tak ušla a odvtedy sa tu skrýva, aby mohla žiť v pokoji so svojím iPhoneom.“ Nakloní sa trochu bližšie. „Prišli ste sem nájsť Friedu von Samsung, aby ste dostali odmenu?“

Ani sa nesnažím zadržať smiech. „Odhalili ste ma. Sledujem Friedu odvtedy, čo ušla z domu.“

Nasledujúcich tridsať minút ubehne ako voda, prechádzame od zákazníka k zákazníkovi a každý opis je čoraz absurdnejší. A každý sa končí jeho čoraz nepravdepodobnejšími odhadmi, prečo som tu. Kapela konečne začne hrať a pri druhej pesničke je tanečný parket poloplný, hoci je to najhoršia kapela, akú som kedy počula.

„Mal som veľké nádeje ohľadom tejto kapely, ale vyzerá to, že Garyho vkus sa nezlepšil,“ povie a kývne smerom k chlapcom na pódiu.

„Ach, to ma mrzí.“ Zamračím sa na neho. „Som ich manažérka. *Cheese Freedom* má veľký potenciál. Som odhodlaná urobiť z nich ďalších *One Direction*.“

Na zlomok sekundy som ho zaskočila, potom sa mu na tvári objaví úsmev a musím priznať, že je nielen charizmatický, ale aj neuveriteľne pekný.

„Práve preto si budete musieť so mnou zatancovať, kým *Cheese Freedom* úplne nezdeformuje túto skladbu od Toma Pettyho.“

Skôr ako stihnem zvážiť, či jeho ponuku prijať, na displeji sa mi rozsvieti alarm, ktorý som si nastavila, a veľmi rýchlo mi pripomenie, že môj deň sa

ešte neskončil. Vezmem ho z barového pultu a vypnem ho, potom kývnem na Raya, aby mi pripravil účet.

„Už odchádzate?“ spýta sa muž a obaja sa otočíme späť k baru.

„Áno, prepáčte.“ Bolo zábavné zabíjať čas flirtovaním s ním, ale musím ísť.

Ray mi podá účet a ja mu dám kreditnú kartu bez toho, aby som sa pozrela na celkovú sumu. Napíšem na účtenku veľkorysú prepitnú a podpíšem sa naspodok.

Zoskočím z barovej stoličky a modlím sa, aby som si nevyvrtla členok, aby som dokázala opustiť tento bar s určitou dávkou dôstojnosti. Tesne predtým, ako odídem, sa ma muž spýta: „Môžem vás odprevadiť?“

Ešte skôr ako dokončí otázku, pokrútim hlavou. Rýchlo sa na neho pozriem a poviem: „Potrebovala som si skrátiť čas a za to vám ďakujem.“

Pomaly a pevnými krokmi sa blížim k dverám. Hneď ako som vonku, vyzujem si lodičky a bežím k autu.

Keď nasadnem, naštartujem motor a pozriem sa na hodiny na palubnej doske. Zatiaľ stále stojím na parkovisku. K dverám na strane spolujazdca sa priblíži nejaký párik a prekvapí ma natoľko, že vykriknem. Chlapec pritlačí dievča priamo k oknu a rukami mu nadvihne zadnú časť trička. Bože, toto teraz nemôžu! Hlasno zaklopem na sklo a vystraším ich tak ako oni mňa. Obaja sa naklonia, aby sa pozreli dovnútra auta, potom mi opito zamávajú a nájdu si iné miesto, kde môžu pokračovať v intímnostiach.

Zastaviť sa tu na drink naozaj nebol dobrý nápad. Naštartujem. Ďalej to však už nebude môj problém.

K A P I T O L A 2

Aubrey

ALIBI

SOBOTA, 10. OKTÓBRA

V túto hodinu sa späť na čerpaciu stanicu, na tú istú, na ktorej som sa zastavila pred dvanástimi hodinami cestou do mesta, dostanem rýchlo. Hmla, ktorá sa usadila nad mestom, skresľuje žiaru neónových svetiel lemujúcich striešku nad čerpacími stojanmi a dodáva noci tajomnú atmosféru. Čas strávený v Chantilly's bol príjemným rozptýlením, ale nepokoj, ktorý som pociťovala väčšinu dňa, sa vrátil. Vezmem igelitovú tašku zo sedadla spolujazdca, hodím do nej mobil a vyskočím z auta.

Je tu viac ľudí, ako som čakala, vzhľadom na hodinu a veľkosť mesta. Hmla si zo mňa robí žarty, ľudia sa zdanlivo objavujú a miznú, vstupujú do tmy.

Keď vojdem do obchodu, jasné fluorescenčné svetlá ma priam šokujú, a musím prižmúriť oči, keď sa presúvam k malej verejnej toalete.

Musela som ju predbehnúť.

Položím tašku na zavretý vrchnák záchoda, potiahnem páčku na dávko-vači papierových utierok vedľa umývadla, až ich mám päť alebo šesť. Opatrne

vytvorím malý štvorcový vzor, dostatočne veľký, aby som na ňom mohla stáť a nebola bosá na špinavej podlahe.

Prezliecť sa zo šiat a lodičiek do trička s potlačou, teplákov a žabiiek je ako žonglovanie, ale zvládnem to bez toho, aby som sa pohla zo svojho papierového ostrova.

Prejdem si rukou po dlhých svetlohnedých vlasoch, než si zložím parochňu a čiapku, a moje vlastné takmer čierne vlasy sa mi rozprestrú po pleciach. Šaty, topánky a parochňa putujú späť do tašky. Hneď ako všetko zabalím, niekto jemne zaklope na dvere.

Pomaly otvorím a vyzriem von. Je tu. Camille Baylissová.

Je to tesné, ale obe sa tam zmestíme.

Nasleduje otázka, ktorej som sa celý deň nemohla dočkať, kedy ju položím. „Ako to dopadlo?“

„Nie tak, ako sme dúfali.“

Nakloním hlavu nabok a prezerám si ju. „Ak nie tak, ako sme dúfali, tak ako?“

Stisne pery a premýšľa, ako mi odpovedať. „Nebola som úspešná.“ Než jej stihnem položiť ďalšiu otázku, spýta sa: „A čo vy? Mali ste nejaké problémy?“

„Všetko je v poriadku.“ Chvíľu mlčím a potom sa opýtam: „Nezistili ste nič?“ Pokrúti hlavou, ale neponúkne mi žiadnu výhovorku ani vysvetlenie.

Je toho toľko, čo ani jedna z nás nepovie, a obe to vieme.

Hojdám sa dopredu a dozadu na päťách. Tento priestor je na rozhovor príliš malý. „Čo bude teraz?“

Camille sa zhlboka nadýchne. „Skúsime to znova. Len sa musíme rozhodnúť kedy.“

Klame. Vidím jej to na tvári. Dnes sa v nej niečo zmenilo a ja by som chcela vedieť, čo to bolo.

„Nech sa páči,“ hovorím a podávam jej igelitovú tašku aj kabelku. Nemám chuť nechať si šaty ani topánky, hoci som si istá, že ani ona ich nechce späť. Napokon si ich vezme a potom vystrie pravú ruku, ale netuším, čo ešte odo mňa chce.

„Prstene.“

Len čo to povie, pocítim ich ťažkú váhu. „Ach, áno, takmer som zabudla.“ Dajú sa prekvapivo ľahko stiahnuť napriek tomu, aká som sa nimi cítila uväznená. Najprv jej do vystretej ruky položím zásnubný prsteň, potom obrúčku. Napäto sa na ne niekoľko sekúnd pozerá, potom si ich navlečie na prsty.

„Telefón a kľúče?“ požiada.

„Kľúče sú v kabelke, telefón je v taške.“ Som pripravená odísť, ale potrebujem, aby si myslela, že sme stále na jednej lodi, aj keď to tak teraz ani zďaleka nie je.

„Skončili ste v podniku s názvom Chantilly's namiesto toho, ktorý som vybrala?“ Camille to vysloví ako otázku, ale nie je to otázka.

V mysli mi blikne usmievavá tvár tajomného muža, ale rýchlo tú predstavu potlačím. „Áno, nezdalo sa mi dôležité, kde budem piť.“ Stisnem pery, aby som sa neospravedlnila za zmenu plánu.

Chvíľu ma pozoruje, potom prikývne. „Samozrejme, žiadny problém. Všimla som si aj pár ďalších maličkostí. Ste si istá, že všetko išlo podľa plánu?“

Teraz je na rade moja lož. „Áno. Len som sa trochu stratila. Usúdila som, že to nebude prekážať, pokiaľ som v St. Francisville.“

Camille si pritiahne tašku k hrudi. Je rovnako pripravená odísť ako ja. „Kľúč od druhého auta je v zapalovaní. Vráťte sa domov a ja sa o pár dní ozvem, aby sme mohli naplánovať ďalší postup.“

Vybehne z toalety a ja počkám asi minútu, než urobím to isté.

Keď dorazím na parkovisko, Camille a Range Rover sú už dávno preč, ale na mňa čaká tá istá stará honda, ktorou som prišla z Baton Rouge.

Náš plán znel vytvoriť jasnú a neochvejnú digitálnu stopu, ktorá sa začala napoludnie a skončila sa tesne pred polnocou. Každý pohyb bol vopred naplánovaný.

Ten starostlivo namaľovaný obraz však nerozprával môj príbeh. Rozprával príbeh Camille Baylissovej, manželky Benjamin Baylissa.

Camille potrebovala možnosť pohybovať sa bez toho, aby ju sledoval a monitoroval jej manžel. Ben už roky skrýva špinavé tajomstvo, ktoré sa týka nás oboch, a nebolo by možné získať o tom dôkaz, keby sledoval každý jej pohyb v reálnom čase, tak ako to mal vo zvyku.

Namiesto toho sledoval každý môj pohyb.

Ben videl presnú polohu Camillinho telefónu aj Range Rovera vďaka praktickej aplikácii Journeys. A pretože Camille je Camille, zrealizovala by viacero nákupov, ktoré by potvrdili aj oznámenia z banky. Platila by kopou kreditných kariet, ktoré ležia na dne jej kabelky značky Chanel.

V podstate sa to aj stalo.

Nie som si istá, čo by znamenal nový plán, ale v žiadnom prípade by som sa s ňou druhýkrát nevymenila. Bol moment, keď som ju potrebovala viac ako ona mňa, ale teraz už nie.

Dnes som využila čas, ktorý som strávila „v jej koži“, aby som sa o tom uistila.

Cesta domov nie je dlhá, ale zdá sa, že mi trvá dvakrát dlhšie, ako by mala. Zaparkujem Hondu Accord na parkovisku neďaleko centra, na tom istom mieste, kde som si auto ráno vyzdvihla. Váham, či mám nechať kľúče pod rohožkou. Len preto, že auto je staršie ako ja, neznamená to, že ho nikto neukradne, ale urobím, ako mi prikázala Camille.

Ani toto už nie je môj problém.

Žiadne veci v Range Roveri neboli moje, rovnako ako nie je nič moje ani v honde.

Do mojej štvrte je to len kúsok pešo po hlavnej ceste. Celý deň som bola oblečená v značkovom oblečení, šoférovala som luxusné auto a používala kreditnú kartu, ktorá pravdepodobne nemala limit. Realita môjho života ma zasiahne o to silnejšie, keď zabočím do svojej ulice. Je to celkom slušné miesto na bývanie, ale nie je to vyhľadávaná uzavretá komunita na okraji mesta.

Mám pocit, že každý krok, ktorý urobím, si vyžaduje viac energie, ako mám. Posledných dvanásť hodín ma úplne odrovnilo. Bolo psychicky náročné žonglovať s tým, čo som mala robiť ako Camille, a zároveň skrývať svoju osobnosť.

No keď som počula, že Camille nebola úspešná, vedela som, že všetko moje úsilie stálo za to. Dnes to pre ňu možno bola katastrofa, ale pre mňa to katastrofa nebude.

Čím bližšie som k domu, tým pomalšie kráčam. Posledné týždne boli pre mňa jedným emocionálnym vírom a teraz cítim ich dosah.

Camille je už asi späť v hoteli a spí, zatiaľ čo ja sa vlečiem po ulici. Jasné svetlo vrhá hlboké tieň na náš dom a zahaľuje predný dvor do tmy. Je tu tak ticho, že takmer počujem výzvanie a stonanie konštrukcie, ktorá je príliš stará na to, aby udržala toľko obyvateľov. Kedysi dom obývala jedna rodina, ale neskôr ho rozdelili na štyri samostatné jednotky. Je len otázkou času, kedy sa švy roztrhnú.

Náš dom je v podstate penzión, z ktorého nikto nikdy neodíde. Vzhľadom na to, ako je zariadený, by mal prilákať nájomníkov, ktorí potrebujú ubytovanie len na krátky čas – ľudí, ktorí uviazli medzi minulosťou a budúcnosťou.

Opustila som svojho partnera, ale ešte nie sme rozvedení.

Vyhodili ma z práce a zatiaľ som si nenašla inú.

Nebezpečné je práve slovo „zatiaľ“. Nádej, že život na takomto mieste je dočasný a že pozitívna zmena je na dosah ruky. Pozitívna zmena v živote, pre ktorú by ste urobili všetko, aby ste ju dosiahli, tak ako som to urobila dnes ja.

Presťahovala som sa do tohto domu pred rokmi, pretože nič lepšie som si nemohla dovoliť, a zatiaľ som nenasporila dosť peňazí na sťahovanie. Som si istá, že každý, kto tu býva, by povedal niečo podobné.

Nie je to domov na celý život, ale nejako sa ním stal.

Do svojho bytu sa dostanem vlastným vonkajším vchodom v zadnej časti domu, ale keď vidím svetlo v kuchyni, zamierim radšej k predným dverám.

Stisnem kľučku a otvorím ich.

Vidím niekoľko tvárí, ktoré na mňa hľadia od poškriabaného dreveného kuchynského stola. Sú tu všetci.

„Mali ste šťastie?“ spýtam sa.

Deacon pokrúti hlavou. „Nie, stále je tam.“

„Dobre, prejdeme k plánu B.“